Але надія завше є...

Ярослав Брунько

Коли згасають зорі над землею,
І тиша огортає небокрай,
Коли душа втомилася від бою,
Не поспішай казати: "Все, прощай".

Бо навіть там, де осінь править світом,
Де кожен крок веде крізь заметіль,
Під снігом проростає щось розквітле,
І час лікує найглибшу з усіх біль.

Життя — не шлях із квітів та проміння,
Не кожна мрія здійсниться в свій час,
Та навіть серед відчаю й сумління
Є щось, що не залишить більше нас.

Людина — це не тільки її втрати,
Не тільки біль, що носить у собі,
Вона уміє знову виростати
І світло віднайти у боротьбі.

Нехай руйнуються старі споруди,
Нехай міняє доля береги,
Допоки серце б'ється — будуть люди,
Які долатимуть свої шляхи.

І хай майбутнє оповите мглою,
І невідомість кличе у пітьму,
Не можна поступатися собою,
Не віддавати мрії забуттю.

Бо сенс буття — не в тому, щоб не впасти,
А в тому, щоб піднятися з колін,
Щоб навіть світ, приречений на пастку,
Знайшов у людях нездоланний плин.

Коли здається — згасли всі надії,
І доля зачинила всі шляхи,

Згадай: ще не померли твої мрії,
Ще не розвіялись усі думки.

Бо навіть крізь руїни й біль розлуки,
Крізь темряву, тривоги і жалі,
Але надія завше є — допоки
Людина залишатиметься на землі.